Ötödik üzenet

A kegyelem Péter Leveleiben

Igeolvasmány: 1Pt 1,2b. 10. 13; 2,19-20; 3,7; 4,10; 5,5. 10. 12; 2Pt 1,2; 3,18

I. A kegyelem Krisztus Maga mint az élvezetünk – a kegyelem a feltámadt Krisztus mint a megelevenítő Szellem, amint ingyen nekünk adja Magát, amint Ő minden a mi számunkra, és amint mindent megtesz bennünk, rajtunk keresztül és értünk – Jn 1,14. 16-17; Ésa 55,1; 2Kor 1,8-9. 12; Gal 2,20; vö. 1Kor 15,10.

II. A kegyelem megsokszorozódása az a kegyelem, amely megsokszorozódik a mindennapi életünkben Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak, a teljes ismeretében; Isten kegyelme az Ő ökonómiájában gazdag, sokszorozódó és bővelkedő – 1Pt 1,2b; 2Pt 1,2 [angol ford. alapján]; Jn 1,16; Ef 1,6-8; 2,7; Róm 5,17. 21; 1Tim 1,14; Jel 22,21:

A. A kegyelem megsokszorozódik számunkra a szenvedéseink, a korlátaink és az erőtlenségeink révén; a kegyelem Krisztus mint a teherhordozónk; minél több terhünk van, annál több alkalmunk van arra, hogy Krisztust mint kegyelmet megtapasztaljuk – 2Kor 12,7-9; vö. 1,12. 15.

B. Az Úrnak mint kegyelemnek az élvezete azokkal van, akik szeretik Őt – Ef 6,24; Jn 21,15-17; 1Pt 1,8.

C. Azáltal élvezzük az Urat mint kegyelmet az Ő isteni természetével, hogy részesülünk és megmaradunk az Ő kegyelmének igéjében, amely magában foglalja az Ő összes értékes és igen nagy ígéretét – Csel 20,32; 2Pt 1,4; Ef 6,17-18.

III. A próféták az Ótestamentumban prófétáltak a nekünk eljövendő kegyelemről – 1Pt 1,10 [angol ford. alapján]:

A. Krisztus Szelleme az ótestamentumi prófétákban nyilvánvalóvá tette nekik Krisztus kegyelemként, az Ő testet öltésén keresztül történő eljövetelét hozzánk, az Ő szenvedéseit az emberi életvitele és a megfeszítése során, valamint az Ő dicsőségeit az Ő feltámadásában, mennybemenetelében, második eljövetelében és uralkodásában Isten teljes megmentésének ránk való alkalmazásához – 5. 9-10. vers; vö. Zsolt 22; Ésa 53; Dán 9,26.

B. Habár Krisztus Szelleme korszakosan Krisztus halála és feltámadása révén Krisztus halálával és feltámadásával az újtestamentumi időben tevődött össze (Jn 7,39; Róm 8,9-11), a Szellem funkciója örökkévaló, mivel Ő az örökkévaló Szellem (Héb 9,14).

C. Krisztus Szelleme, az Ő örökkévaló funkciójában, az ótestamentumi prófétákban volt, és nyilvánvalóvá tette nekik, hogy Krisztus eljön az újtestamentumi hívőknek, hogy Isten teljes megmentésének mindenre elegendő és korlátlan kegyelme legyen a számukra, hogy belépjenek az Úr örömébe a királyság korában, ami az ő lelkeik megmentését jelenti – Jn 1,17; Héb 10,29b; 1Pt 1,9; Mt 25,21. 23.

D. Krisztus Szelleme Isten teljes megmentését mint kegyelmet a számunkra két közreműködő segítség által alkalmazza: az ótestamentumi próféták prófétálása által és az újtestamentumi apostolok prédikálása által – 1Pt 1,10-12; vö. Jel 2,7a.

IV. A kegyelem, amelybe a reménységüket vetik a hívők tökéletesen, Jézus Krisztus megjelenésekor fog a hívőkhöz eljutni – 1Pt 1,13:

A. A Jézus Krisztus megjelenésekor nekünk jutó kegyelem a lélek megmentésére mint Isten teljes megmentésének kiteljesedésére utal – 5. 9-10. vers:

1. A Krisztusban nekünk adott kegyelem a világ kezdete előtt nekünk adatott – 2Tim 1,9; Titus 2,11.
2. Isten, aki a kezdetben volt, hústestté lett időben kegyelemként, hogy az ember elfogadja, birtokba vegye, és élvezze – Jn 1,1. 14. 16-17.

3. A folyamatokon átment Háromegy Isten, aki kiteljesedett mint a mindent tartalmazó, megelevenítő és bennünk lakozó Szellem, a szellemünkkel való kegyelem Szellemévé lett – 1Kor 15,45b; 2Kor 3,17; Héb 10,29; Gal 6,18; Fil 4,23.

B. Napról napra nyitott edényeknek kéne lennünk, hogy a kegyelem folytonos befogadói legyünk, és a reménységünket teljesen és tökéletesen ebbe a kegyelembe kéne vetnünk – Róm 5,17; 1Pt 1,13.

V. ***Kegyelem Istennél [Károli: kedves dolog Istennél]*** **az 1Péter 2,19-20 igékben az isteni élet ösztönzésére utal a bensőnkben és annak kifejeződére az életvitelünkben, ami a viselkedésünkben kegyessé és elfogadhatóvá válik az ember és Isten szemében egyaránt:**

A. A kegyelem mint a folyamatokon átment Háromegy Isten az élvezetünkre a belső ösztönzésünkké és a külső kifejeződésünkké válik az Istennel való bensőséges közösségünkben és az Isten-tudatunkban; mind meg kell tanulnunk, hogyan legyen kegyelmünk, vagyis azt, hogy kegyelmet vegyünk, kegyelmet birtokoljunk, kegyelmet használjunk, és kegyelmet alkalmazzunk – Héb 12,28.

B. A folyamatokon átment Háromegy Isten mint az általunk vett és élvezett kegyelem látható módon kifejezetté válik mások számára, hogy azt meglássák a szent életvitelünkben és gyülekezeti találkozóinkon – Csel 11,23.

C. Elhívattunk, hogy szenvedések közepette élvezzük és kifejezzük Krisztust mint kegyelmet, hogy Krisztus mint a modellünk reprodukciójává, fénymásolatává, válhassunk, az Ő isten-emberi életvitele szerint – 1Pt 2,20-21.

VI. Az élet kegyelme az összes hívő öröksége – akár erős, akár gyenge ő – 3,7:

A. Az élet kegyelme Isten mint élet és életellátmány a számunkra az Ő Isteni Háromságában – az Atya mint az élet forrása, a Fiú mint az élet pályája és a Szellem mint az élet áramlása, aki a bensőnkben áramlik, a Fiúval és az Atyával, mint kegyelem a számunkra – Jn 7,38-39; Jel 22,1.

B. Örökösök vagyunk, hogy megörököljük az élet kegyelmét, valamint edények, hogy tartalmazzuk az élet kegyelmét – 1Pt 3,7; Ef 1,14; 2Kor 4,7.

VII. Isten sokféle kegyelme Isten kegyelmének gazdagságát mutatja a szentek által egymásnak szolgált változataiban – 1Pt 4,10:

A. Isten sokféle kegyelme az élet gazdag ellátmánya, ami nem más, mint a sokféle szempontban belénk szolgált Háromegy Istent – 2Kor 13,13; 12,9.

B. Isten sokféle kegyelme jó sáfárainak kell lennünk, a kegyelem beszédeit mint Isten igéit szólva és a kegyelem erejéből és hatalmából szolgálva, amit Isten nyújt – 1Pt 4,10-11; Lk 4,22; Ef 3,2; 4,29.

VIII. Isten kegyelmet ad az alázatosaknak, miközben ellenáll a kevélyeknek – 1Pt 5,5:

A. A gyülekezeti életben mindannyiunknak körül kell kötnünk magunkat egymás iránti alázatossággal, hogy élvezhessük Istent mint a kegyelmet Adót – vö. Jn 13,3-5.

B. Az alázatosság mindenféle pusztulástól megment minket, és meghívja Isten kegyelmét, míg a kevélység nagy bolonddá tesz minket – Jk 4,6; Zsolt 138,6; Péld 29,23.

C. Késznek kell lennünk arra, hogy Isten hatalmas keze alatt alázatossá, alantassá, tétessünk az Ő fegyelmezése során, valamint arra, hogy az életünket annak gondjával Istenre bízzuk, mert Ő szeretettel és hűen törődik velünk – 1Pt 5,5-7; vö. Zsolt 55,22.

IX. „A minden kegyelemnek Istene" – aki elhívta a hívőket az Ő örökkévaló dicsőségébe – tökéletesíti, megszilárdítja, megerősíti és megalapozza őket a szenvedéseik révén; ez a „minden kegyelem" nem más, mint „az Istennek igaz kegyelme", amelybe a hívőknek be kéne lépniük, és amelyben ők állnak – 1Pt 5,10. 12.

X. Isten igaz kegyelme az a kegyelem, amelyben – az Urunk és Megmentő Jézus Krisztusunk ismeretével együtt – a hívőknek növekednie kéne az Ő dicsőségére mind most, mind az örökkévalóság napjáig – 2Pt 3,18:

A. Ez Péter apostol írásainak a zárszava, ami azt mutatja, hogy amit csak ő írt, az Isten kegyelméből, Isten kegyelmében, Isten kegyelme által és Isten kegyelmén keresztül van.
B. A kegyelem terméke Isten ökonómiájában Krisztus Teste mint Isten költeménye, hogy az az Új Jeruzsálem legyen mint Isten igazságosságának kiteljesedése az új mennyekben és új földön – Ef 2,7-10; 2Pt 3,13; Jel 22,21.
C. Isten kegyelmének gazdagsága, Istennek Magának a gazdagsága az élvezetünkre, minden korlátot felülmúl, és nyilvánosan meg fog mutatkozni az örökkévalóságig – Ef 2,7.

© 2024 Living Stream Ministry